

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Mgr. J. P., LL.M.,

proti
žalované

zastoupený JUDr. Michalem Pacovským, advokátem
se sídlem Čelakovského sady 433/10, 120 00 Praha 2

Policejní prezidium ČR, ředitelství služby pro zbraně
a bezpečnostní materiál
se sídlem poštovní schránka 62, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2017, č. j. PPR-24573-3/ČJ-2017-990450

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2017, č. j. PPR-24573-3/ČJ-2017-990450, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, oddělení pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha IV (dále jen „Policie ČR“), při své činnosti zjistilo, že proti žalobci, držiteli zbrojního průkazu, je vedeno trestní stíhání (na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 15. 1. 2016, které nabylo právní moci dne 24. 8. 2016) pro následující trestné činy: **1) přečin způsobení úpadku** podle § 224 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku (č. 40/2009 Sb.) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a **2) zvlášť závažný zločin vydírání** podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (s trestem odnětí svobody v rozpětí 5 -12 let) spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, a to formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.
2. Na základě této informace Policie ČR zahájila s žalobcem řízení o zajištění zbrojního průkazu podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“ nebo „zákon“); následně rozhodnutím ze dne 14. 7. 2017, č. j. KRPA-217862-13/ČJ-2017-0014IY rozhodla o zajištění zbrojního průkazu žalobce a uložila mu v souladu s § 57 odst. 3 zákona o zbraních povinnost tento zbrojní průkaz bezodkladně odevzdat do úschovy příslušnému útvaru (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Policie ČR zhodnotila, že žalobce je stíhán pro úmyslný trestný čin. Současně uvedla, že zajištěním zbrojního průkazu je sledována ochrana společnosti před možným zneužitím zbraně osobou trestně stíhanou pro úmyslný trestný čin. Ze strany žalobce totiž nelze vyloučit možné vyhrožování nebo ohrožení osob zúčastněných na uvedené trestní věci (obětí, svědků, znalců apod.). Je tedy dán veřejný zájem na ničem neovlivňovaném průběhu trestního řízení. Policie ČR rovněž ztotožnila trestné činy, z jejichž spáchání byl žalobce obviněn, s těmi uvedenými v § 22 odst. 1 zákona o zbraních.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, č. j. PPR-24573-3/ČJ-2017-990450, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný zhodnotil, že úvaha Policie ČR sice není obsáhlá, ale je z ní jednoznačně patrný důvod rozhodnutí.
4. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 21. 11. 2017 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že rozhodnutí správních orgánů budí vážné pochybnosti o tom, zda tyto orgány vůbec provedly úvahu o tom, zda je třeba zbrojní průkaz žalobci zajistit, či nikoliv. Případně tato úvaha byla provedena naprosto nevyhovujícím způsobem, a tedy nevyhovuje kritériím správního uvážení, tak jak byly vymezeny v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 1992, č. j. 6 A 6/92-3. Správní orgány se omezily pouze na obecná konstatování, nijak je ale neporovnaly se zjištěným skutkovým stavem, resp. skutkový stav v dostatečné míře ani nezjišťovaly. Správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nevzaly do úvahy, jaká trestná činnost je žalobci kladena za vinu, zda se v minulosti dopustil nějakého násilného jednání či zda lze z jakéhokoliv prokazatelného důvodu usuzovat na hrozící riziko zneužití zbraně.

6. Zadruhé žalobce uvádí, že v době, kdy byl jeho zbrojní průkaz zajištěn, již ani žádnou zbraň v držení neměl; tato skutečnost byla správním orgánům známa. Pokud by žalobce chtěl novou zbraň nabýt, mohl by tak učinit pouze na základě povolení příslušného orgánu, resp. na základě ohlášení. V takovém případě by Policie ČR mohla neprodleně reagovat zajištěním zbraně. Zajištění konkrétní zbraně by mělo mít před zajištěním zbrojního průkazu vždy přednost, neboť nebezpečí může být způsobeno právě takovou zbraní, nikoliv samotným zbrojním průkazem.
7. Zatřetí žalobce namítá, že správní orgány naprosto nerespektovaly jeho základní práva zakotvená v čl. 40 Listiny základních práv a svobod rozvinutá zejména v § 2 trestního řádu (č. 141/1991 Sb.). Žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně konstatoval, že trestní stíhání žalobce je zřejmě důvodné, když se žalobci ani za rok a půl od jeho zahájení „nepodařilo prokázat svou nevinu“ (apod.). V souladu s § 170 odst. 1 trestního řádu by vyšetřování mělo být skončeno do šesti měsíců od jeho zahájení. Vyšetřování však běží (ke dni podání žaloby) již více než rok a půl. To svědčí spíše pro závěr, že se orgánům činným v trestním řízení nedaří shromáždit dostatek důkazů, které by mohly být podkladem pro podání obžaloby.
8. Žalovaný ve svém vyjádření z 23. 1. 2018 nad rámec napadeného rozhodnutí k první žalobní námitce uvedl, že trestné činy, z nichž je žalobce obviněn, nejsou bagatelní, naopak jedná se o trestné činy spáchané v rámci organizované zločinecké skupiny. Dále, že zajištění zbrojního průkazu není odvislé od obvinění z páchání násilné trestné činnosti, zneužití zbraně apod.
9. Dále ke druhé žalobní námitce uvedl, že pro rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu není rozhodné, zda jeho držitel vlastní zbraně či nikoliv. Neomezené držení zbrojního průkazu umožňuje jeho držiteli nabývat do vlastnictví zbraně kategorie C a střelivo, a to bez předchozího souhlasu příslušného útvaru policie; rovněž mu může být zbraň přenechána jiným držitelem zbrojního průkazu. Při zajištění zbrojního průkazu došlo rovněž k vyznačení této skutečnosti v Centrálním registru zbraní; žalobce se tak nemůže legálně ke zbraním a střelivu dostat, což je rovněž smyslem institutu zajištění zbrojního průkazu.
10. Ke třetí žalobní námitce uvádí, že nemá žádnou oporu v textu napadeného rozhodnutí, jedná se o pouhou fabulaci žalobce.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
12. Městský soud shledal, že v daném případě jsou splněny podmínky pro postup soudu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož [s]oud zruší *napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, [p]říslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, B nebo C, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, B nebo C, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.
14. Žalobce předně namítá, že správní orgány *de facto* vůbec neprovedly správní uvážení, které má k rozhodnutí podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních vést, tedy že neprovedly úvahu, jejíž provedení je k přijetí takového rozhodnutí nezbytné. V důsledku tak žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. Městský soud se s touto žalobní námitkou ztotožňuje.
16. Předně je třeba říci, že v posuzovaném případě zákon skutečně svou dikcí (*příslušný útvar policie může rozhodnout*) zakládá prostor a rovněž povinnost správního orgánu k provedení správního uvážení. Tento prostor pro uvážení, resp. oprávnění správního orgánu – po provedení správním uvážení – rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu, se ale aktivuje až ve chvíli, kdy jsou naplněny zákonem stanovené předpoklady (je naplněna hypotéza právní normy). Takovým předpokladem v daném případě je skutečnost, že proti žalobci – držiteli zbrojního průkazu – bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 (viz znění § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních). Ust. § 22 odst. 1 obsahuje výčet případů (trestněprávních situací), kdy osoba není považována pro účely zákona o zbraních za bezúhonnou; vyjmenovává ať už konkrétně určené či obecně vymezené trestné činy, které jsou svou povahou – z hlediska účelu, který sleduje regulace zákona o zbraních – závažné.
17. V prvním kroku tedy správní orgán zkoumá, zda je naplněn uvedený předpoklad (naplněna hypotéza právní normy). V posuzovaném případě, jak je rekapitulováno v bodě 1 shora a jak Policie ČR zdůvodnila v prvostupňovém rozhodnutí, byl uvedený předpoklad naplněn. Tato skutečnost není mezi žalobcem a žalovaným sporná (resp. žalobce naplnění tohoto předpokladu nijak nezpochybňuje).
18. Následně měl žalovaný, resp. Policie ČR, přistoupit k provedení správního uvážení, zda je skutečně na místě žalobci zajistit jeho zbrojní průkaz, či nikoliv. Nutno zdůraznit, že § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních pro takové správní uvážení nestanoví žádná kritéria. To ovšem neznamená, že by správní orgán disponoval zcela volnou úvahou, která by nebyla nijak omezena (tzv. absolutním správním uvážením). Jak uvedl v minulosti Nejvyššího správní soud např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42 (zvýraznění doplnil městský soud): „Úvaha šestého senátu o tom, že udělení státního občanství je projevem „neomezené“ státní suverenity a děje se ve sféře „absolutního“ správního uvážení, je v podmínkách materiálního právního státu přinejmenším velmi pochybná. Správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rámcí své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“

19. Již v tomto usnesení tedy Nejvyšší správní soud zdůraznil, že ani správní uvážení, pro něž zákon explicitně žádá kritéria nestanoví, není neomezené. Tuto tezi potom Nejvyšší správní soud dále ve své rozhodovací praxi rozvíjel. Příslušná judikatura je názorně shrnuta např. v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27. V tomto rozsudku soud dále shrnul a doplnil, že pokud zákon nestanoví kritéria pro správní uvážení, neznamená to, že by naplnění předpokladů (hypotézy právní normy) mělo vést k automatickému důsledku – přijetí konkrétního rozhodnutí; to by totiž znamenalo, že zde žádný prostor pro správní uvážení ve výsledku není. Naopak, v takovém případě je na správním orgánu, aby sám pro svou úvahu vymezil relevantní rozumná kritéria (která budou vycházet z účelu, který dotyčná právní úprava sleduje, resp. budou tento účel respektovat), a ne/naplnění těchto kritérií následně zkoumal (na základě skutkových okolností konkrétního případu). Celá tato úvaha správního orgánu by měla být přezkoumatelná, tedy řádně zachycená v odůvodnění jeho rozhodnutí (jinak je provedení správního uvážení, resp. na něm založené rozhodnutí, nepřezkoumatelné).
20. Pokud uvedená obecná východiska pro užití správního uvážení aplikujeme na posuzovaný případ, ukáže se, v čem je úvaha provedená žalovaným a před ním Policií ČR nedostatečná. Správní orgány předně shodně konstatovaly, že je naplněn předpoklad pro postup podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních (žalobce totiž byl obviněn z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona). Zde ale jejich posouzení věci *de facto* skončilo. Policie ČR dále pouze zcela obecně – bez vyhodnocení konkrétních skutkových okolností případu – konstatovala, jaký je účel zajištění zbrojního průkazu, resp. jaké nebezpečí by společnosti od osoby obviněné z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona o zbraních mohlo hrozit (viz shrnutí v bodě 2 shora). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž omezil pouze na obecná konstatování, která spíše představují zdůvodnění, proč je příslušnému útvaru policie dána pravomoc rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu (jaký je smysl tohoto právního institutu), než že by představovala konkrétní zhodnocení okolností daného případu, které by teprve mohlo odůvodnit rozhodnutí podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních. Jediné konkrétní zdůvodnění přijetí takového rozhodnutí lze potom spatřovat v konstatování, že jednání žalobce (vzhledem k jeho právní kvalifikaci v usnesení o zahájení trestního stíhání) bylo hodnoceno jako společensky nebezpečné (str. 3 napadeného rozhodnutí) a že (str. 7) „nelze *spravedlivě požadovat, aby bylo právo legálně nakládat se zbraněmi a střelivem ponecháno držiteli zbrojního průkazu, u kterého je důvodné podezření, že jako člen organizované skupiny jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo strpěl a způsobí mu takovým činem škodu velkého rozsahu*“ (znění ust. § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku).
21. Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že správní orgány svou úvahu skutečně ukončily tím, že je naplněn předpoklad pro rozhodnutí podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních (tedy že žalobce byl obviněn z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1). Své následné správní uvážení potom odůvodňují pouze opakováním téhož, tedy že trestné činy, z nichž je žalobce obviněn, jsou velmi závažné. Takové zdůvodnění ale žádné správní uvážení nepředstavuje. Samotná (holá) skutečnost, že držitel zbrojního průkazu je obviněn ze závažného trestného činu (definovaného v § 22 odst. 1 zákona) je totiž pouze předpokladem pro postup podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních, nikoliv samotným konečným či rozhodným důvodem pro tento postup. Pokud by zákonodárce chtěl

s obviněním z trestného činu definovaným v § 22 odst. 1 zákona o zbraních spojit automatický následek dočasného zajištění zbrojního průkazu, potom by uvedené ustanovení koncipoval jinak, stanovil by že „*příslušný útvar policie rozhodne o zajištění*“, nikoliv že „*příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění*“.

22. Městský soud tedy konstatuje, že žalovaný ani Policie ČR neprovedli zákonem vyžadované správní uvážení; v důsledku tohoto nedostatku jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Z tohoto důvodu byl tedy městský soud nucen napadené rozhodnutí zrušit.
23. Městský soud obecně souhlasí s názorem žalobce vyjádřeným v odvolání, že správní orgány jsou při rozhodování podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních – poté co shledají, že předpoklady pro aplikaci tohoto ustanovení jsou naplněny – povinny zkoumat zda „*veřejný zájem na ochraně společnosti před případným zneužitím zbrojního průkazu převyšuje právo jednotlivce tento zbrojní průkaz držet*“. Městskému soudu nicméně nepřísluší, aby přesně – detailně – stanovil, jaká kritéria by měl pro takové posouzení žalovaný vytyčit (nemůže nahrazovat jeho správní uvážení). Je nicméně nezbytné, aby posouzení těchto kritérií nezůstalo na povrchu (nespočívalo pouze v rekapitulaci obecných východisek daného právního institutu), ale bylo založeno na východiscích, jež mají dostatečnou a skutkovým zjištěním, které správní orgán bere za základ svého uvážení, odpovídající oporu ve správním spisu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, č. j. 62 Af 43/2010-101).
24. Jako vzor pro žalovaného v tomto ohledu může sloužit rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 179/2014 (rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 10 A 179/2014-59) a které se týkalo rovněž aplikace § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. V tomto rozhodnutí správní orgán neukončil svou úvahu tím, že je držitel zbrojního průkazu obviněn z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona, ale zabýval se tím, v čem konkrétně spočívalo jeho jednání a jestli konkrétní okolnosti případu odůvodňují postup podle § 57 odst. 1 zákona (tedy zda je zde konkrétní důvodná obava, že by skutečnost, že žalobce bude nadále držet zbrojní průkaz, představovala nebezpečí pro společnost). Vycházel přitom zejména z konkrétních zjištění a informací uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání.
25. Městský soud ve stručnosti dále uvádí, že druhé žalobní námitce nemohl přisvědčit. Skutečnost, že žalobce v současné době nevlastní žádnou zbraň a její nabytí by bylo vázáno na souhlas či alespoň vědomost ze strany příslušného útvaru policie, není rozhodující. V případě, že by soud této námitce přisvědčil, potom by *de facto* dospěl k závěru, že zajištění zbrojního průkazu nemůže být nikdy legitimní (protože vždy postačí zajištění konkrétních zbraní či střeliva). Takový závěr by nicméně odporoval dikci ustanovení § 57 odst. 1 zákona o zbraních, která pravomoc rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu zakotvuje. Žalovaný v této souvislosti – byť až ve vyjádření k žalobě – zcela případně poznamenává, že držitel zbrojního průkazu může volně nabývat zbraně kategorie C a střelivo k nim, aniž by zde byl předběžný dohled ze strany příslušného útvaru policie (tento dohled je toliko následný, jelikož držitel zbrojního průkazu má ohlašovací povinnost), viz § 14 zákona o zbraních. Zajištění zbrojního průkazu tedy má z hlediska účelu, který institut zajištění podle § 57 odst. 1 zákona sleduje, relevanci.
26. Ke třetí žalobní námitce městský soud uvádí, že vytýkaná konstatování, která nerespektují zásadu presumpce neviny, se v napadeném rozhodnutí skutečně vyskytují. Např. na str. 6 napadeného rozhodnutí je uvedeno: „*Z průběhu trestního stíhání je zatím patrné pouze to, že*

z trestného činu podvodu bylo jednání účastníka řízení překvalifikováno na vydírání. I z této skutečnosti lze dovodit, že trestní stíhání má svou relevanci a ani po roce trestního stíhání nebyl účastník řízení schopen prokázat nedůvodnost vedeného trestního řízení proti jeho osobě.“ Jedná se ale spíše o ojedinělé konstatování, které je sice nevhodné, neboť v trestním řízení jsou to orgány činné v trestním řízení, které prokazují vinu obviněného (obžalovaného), a nikoliv obviněný, který by snad měl prokazovat svou nevinu. Nicméně v kontextu napadeného rozhodnutí se jedná o zcela vedlejší argument, na kterém není rozhodnutí založeno. Z napadeného rozhodnutí jako celku se spíše jeví, že žalovaný si je dobře vědom toho, že rozhodování podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních, není nijak svázáno s otázkou viny a že má toliko předběžný (prozatímní) charakter. Městský soud tedy spatřuje v uvedené argumentaci pochybení žalovaného, nicméně nikoliv takové, že by představovalo důvod pro zrušení jeho rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí na základě § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc dále rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem, který městský soud v tomto rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Ačkoliv městský soud shledal, že shodnou vedou, tedy neprovedením správního uvážení čili nepřezkoumatelností, je stiženo jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí, nerozhodl rovněž o zrušení prvostupňového rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Městský soud tak činí zejména z důvodu předběžné opatrnosti spojenou se skutečností, že odvolání proti rozhodnutí podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních nemá odkladný účinek (viz § 57 odst. 4 zákona). Ponechává tedy prostor žalovanému, aby novým rozhodnutím o dovolání sám ve věci zjednal nápravu.
29. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. listopadu 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu